

DE LETZEBURGER.

Zur Erenneronk un onse Kinék de WELLEM II.

(5. November 1884.)

Gesit dir hëch op Iérs a Stén
Dé stolze Reiter sto'n,
Dé wénkt mat séngem Fiéderhut
Fir Wellkomm ons ze zo'n?
Et as de Kinék dén én Däg
Aus Niderland kôm hiér,
Mat égnen Aen ze gesin,
Op d'Land och gléckléch wiér.

D'Folk huôt mat dausend Krénz a Streis.
Gestrét de Wé em foll,
Dat Him Sêl Föss bei jidder Schréck
Op Blumen triéde soll.
Kuckt wê Sên A sô kloer blénkt,
Sêl Mond sô frendléch lácht,
Grad wê En dú durch Vivatruf
A Jubel d'Rond gemácht.

An dûorno kôm En oft zu ons,
An d'Land as opgeblët
As wê e frésche Rôsestack
Dén doftég Blumen drët.
Foll Lëft huôt Hiên all Hiérzer font
Dê warm fir Hiên geschlo'n,
A bêsser kont kê Kinékshierz
E Folékshierz fersto'n.

E wor Zaldot mat Lëif a Sêl
Dén d'Schwîert oft ugeluôgt,
An eisefest an d'Feier göng
A müoncher grösser Schlüocht,
Wan 't huôt gehêsch mat Mut a Kráft
Ze sêzen d'Liéwen án,
Fir aus der Schmoch fum Këttejoch
D'Frêihét eraus ze ha'n.

E schënen Drâm dén Hiên och hát
Wor d'Letzeburger Land,
Dát Hiên an sénger Kinékskrôn
Èng Piérel huôt genant.
En huôt gesuôrégt fir onst Wuol,
Weis mat Gesêtz a Rècht,
An Him Sêl Würt dát wor wê Gold
Sô foller Wiért an ècht.

A wê e gudde Papp huôt Hiên
Och zwëmol ons gesot : ')
»Dir sit jo frêi, frot wát der braücht,
»Mácht sêlver ère Stot.«
An enner séngem Zèpter huôt
Séch d'Wessenscháft ferbrët,
An d'Konscht dê d'Menschekanner fort
A sonnég Wêlde lèd.

Dûorfir gesit op Iérs a Stén
Sêl Bild sô trei do sto'n :
Mir wellen all aus dêfster Sêl
Haut onsen Dank Em so'n,
A mat enen aus foller Broscht
Him Wellkomm schalen dun
Fir d'Gléck dát Him séng Hand ons bruocht,
An d'Frêihét dê mer hun.

Den êschte Birger fun der Stád
Soll Hiên fun haut u sin,
Sô lang as daueren dê Stèng
Wô mir En drop gesin ;
A sot iêch, wan der lanscht E git,
An zô Him hiêft èr A'n :
»Dát wor e Kinék dén et wosst
»Dem Folk sêl Gléck ze ma'n !»

M^{el} Lentz.

) 1841—1848.

WATERLOO.

Allea jacta ! Eisern fiel der Würfel !
Es war die letzte Schlacht. — Der fränk'sche Adler
Rang noch mit mattem, wundem Flügelschlage ;
Die Sonne, die zu Austerlitz geleuchtet,
Hatte den goldnen Siegesglanz verloren ;
Des großen Korjen Stern verschwand am Himmel ;
Das Maaf Napoleons war vollgemessen . . .